

mende med den § 5, som Udvalgets Majoritet oprindeligt havde foreslaaet, med Undtagelse af de Ord, der ere tilføiede i den 3die sidste Linie „og i ethvert Tilfælde i 15 Aar.“ Det øvrige Indhold af Paragraphen vil jeg komme til at omhandle ved at yttre mig over Forslaget under Nr. 3, men, hvad dette Tillæg angaaer, da vil det ærede Thing erindre, at der allerede ved anden Behandling var stillet et Forslag om, at dette Tillæg maatte optages. Jeg troer ogsaa, at Spørgsmaalet om dette Tillægs Optagelse da blev saa fuldstændigt debatteret, at der ikke nu kan være Anledning for mig til yderligere at gaae ind derpaa. Efter den Udtalelse, der da fandt Sted fra Finantsministerens Side, har Udvalgets Fleertal ikke troet at kunne erklære sig derfor; det kom forrige Gang ikke til Afstemning, fordi at Minoritetens Forslag til en ny Paragraph først blev sat under Afstemning, og blev antaget. Hvad det under Nr. 3 af Udvalgets Fleertal og af 15 Medlemmer, samt subsidiairt af de samme 15 Medlemmer, der have stillet Forslaget under Nr. 2, stillede Forslag angaaer, da gaaer det ud paa at restituere den § 5, som Udvalgets Fleertal oprindeligt havde foreslaaet. Det vil være i det ærede Things Erindring, at ved anden Behandling blev Minoritetens Forslag til § 5 antaget, der væsentligt skiller sig fra Majoritetens Forslag derved, at det paabyder en Amortisation af $\frac{1}{2}$ Procent af Kjøbesummen. Spørgsmaalet blev vel dengang meget udførligt debatteret, men jeg havde dog som Ordfører ønsket at yttre mig noget yderligere derimod forinden Afstemningen, hvilket jeg blev forhindret fra paa Grund af Afslutning, og, da Mindretallets Forslag kun blev antaget med en Majoritet af een Stemme, har Udvalget og flere andre Medlemmer anseet det for passende, her paany at bringe dette Spørgsmaal under Forhandling og til Things Afgjørelse. Blandt de Grunde, som under anden Behandling bleve gjorte gjældende for det Forslag, som Things Majoritet erklærede sig for, blev der især lagt Vægt paa den Betragtning, at der ikke skulde være sørget tilstrækkeligt for Statens Sikkerhed, naar en saadan Amortisation ikke blev paalagt de nye Selveiere; man meente, at Staten ellers var udsat for mere eller mindre

vienfynlig Fare under nullige uheldige Tidsconjuncturer, og at der hørte meget Mod til at sige, at to Trediedele af Stedets nærværende Priis var sikret uden Amortisation. Jeg maa imidlertid tillade mig at antage, at man kan besvare dette Spørgsmaal, om Staten uden Amortisation har tilstrækkelig Sikkerhed for den Sum, der bliver indestaaende i Stederne, med et meget bestemt Ja! og paa det Bestemteste benægte, at en saadan virkelig Fare er tilstede for Staten uden Amortisation, som man har villet gjøre gjældende — jeg mener dette naturligvis under den Forudsætning, at man ikke her i dette Forhold vil gjøre andre Fordringer gjældende fra Statens Side end dem, der ellers antages som rimelige og billige, og som Staten, vel at mærke, selv i andre Tilfælde med Hensyn til den reelle Sikkerhed erklærer for fuldkommen tilstrækkelige. Naar man nemlig spørger om, hvor stor Sikkerhed der vil blive for den i disse Selveiersteder indestaaende Kjøbesum, ere vi Alle enige om, at denne Sum vilde i det Høieste være to Trediedele af den Priis, som disse Steder ville have i Handel og Wandel, og det derhos efter en Taxation, som jeg ogsaa troer Alle her i Thinget ere enige om, maa ansees som særdeles paalidelig ifølge Sammensætningen af den Commission, der skal bestemme Kjøbesummerne; og denne Sum skal derhos indestaae paa 1ste Prioritet og under de samme betryggende Forfrifter, som ere bestemte med Hensyn til Umyndiges Midler. Denne Sikkerhed af to Trediedele af Stedets Værdi i Handel og Wandel er nu netop den samme Pantestikkerhed, som Staten ved Forordn. af 7de Juni 1827 har anseet som den, der skulde være tilstrækkelig ved Udlaan af Umyndiges og offentlige Stiftelsers Midler. Ved denne Forordning kom man netop til denne Regel, efter mange bitre Erfaringer, man havde gjort om de tidligere Reglers Upaalidelighed, for at sikre de Umyndiges Midler; man lagde derfor an paa at foreskrive en saadan Bestemmelse, der kunde give al rimelig og ønskelig Sikkerhed for Fremtiden, og det synes da virkelig noget modsigende, at Staten selv ikke skulde kunne finde sig beroliget ved den Sikkerhed, som den har anseet for tilstrækkelig ved Udlaanet af Umyndiges